

то, тъмницитъ и разны затвори за обвиняемитъ. Ако на-
 ковладениятъ бываше богатъ завеждахъ го найнапредъ въ
 залата на милосърдіето, отдѣто издѣзваше слѣдъ нѣколко
 мѣсеца бѣденъ като Юва, но богатъ отъ индулгенци. За-
 литъ на покаяніето са намѣрвахъ подъ таванитъ на ку-
 литъ, а залитъ на милосърдіето и на съдовището на пѣр-
 вия катъ. На долні я катъ бѣхъ писалището и стаятъ на
 подолнитъ служители на съдилището. Тъмницитъ и мъчи-
 лищата са намѣрвахъ дълбоко въ земята.

Два часа подиръ срѣдношь, освѣщеніята на празника
 изгасваха вече, дълбоко мълчене наследди хората и пѣсни-
 тъ, и улицитъ бѣхъ пусты. Едно носило което идаше отъ
 делечъ спрѣ са предъ вратата на палата на инквизиціята.
 Слугата който го придружаваше похлопа вратата, които са
 отворихъ тосъ часъ, и речн низско нѣколко думы на вра-
 таря. Този му помогна да снемѣтъ Долора която още
 бѣше омаяна и на рѣцѣ я занесохъ въ една стая на ми-
 лосърдіето. Тамъ я сложихъ на единъ одъръ, и слугата
 са оттегли. Вратарьтъ като заключи прилѣжно вратата на
 стаята, слѣзе съ слугата.

— Терезо, рече той на жена си, иди да видишь що има
 онѣзи мома, която са вижда полумъртва.

Тереза са покачи тосъ часъ, сѣднѣ до леглото мѣл-
 чешката и чакаше отъ Бога въскръсванъето на момата. Ме-
 жду туй запрѣната са мрѣднѣ малко и протегнѣ рѣцѣ като
 человекъ кога са събужда отъ дълбокъ сънъ. Тя са отвори
 полека очитъ и като са подпрѣ на лакътя са озрѣхъ са
 очудена, защото не можаше да разумѣ де са намѣрва.

— Жуана! извика тя съ скърбенъ и тихъ гласъ.

— Мене не ма викатъ Жуана, отговори единъ видъ п-
 діотъ, който сѣдѣше до нея; мене ма викатъ Тереза.

Младата дѣвица изгледа тогасъ тѣзи жена, и като не-
 познаваше лицето ѝ, нададе ужасенъ вѣкъ: